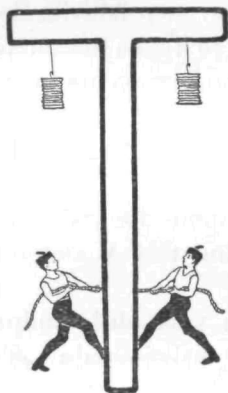

H'anko Medič:

Zelenka.

ako se je zvala žabica, ki je bila v mlaki ob robu gozda. Tam je živela svoje mirno življenje, pozdravljala jutranjo zarjo, regala, kvakala, ko se jelo oblačiti nebo, in legla spet v mehko travo, ko je zahajajoče solnce zadnjič poljubovalo vrhove bližnjih gorá. In tako dan na dan, teden za tednom. Srečna bi bila, če je ue bi mučilo silno hrepenenje, čudna želja... Ne vem, če bi jo kdo uganil! Stavim, da ne. Dražila jo je misel — letati po zraku,

Tičala je v blatu, samo glava ji je gledala iz vode in zrla vedno v nebo, sledeč z velikimi očmi pticam, ki so letale nad njo, veselo čivkajoč.¹

„Kako so srečne!“ je vzdihovala Zelenka, „Vse bi dala, če bi znala jaz letati po zraku!“

Mislila in mislila je, kako bi razrešila težko vprašanje: dobiti pravo, zgraditi si stroj, ki bi jo ponesel visoko, visoko tja do oblakov in še čez. Opazovala je lastovico, ki je švigala kakor strela zdaj tik zemlje, zdaj zopet okoli zvonika. In s tako brzino! Zakaj je ni Bog rajši ustvaril za ptico? Tako pa mora preždeti vse svojo življenje v mlaki med črvi in krkoni in objokovati svojo kruto usodo.

Uvidela je, da je vse njeno premišljevanje zaman, a kaj — ptice so jo zopet zmotile, misel se je vračala in mučila ubogo Zelenko.

Skočila je na lapuhov list. Muhe, mišice, komarji in kačji pastirji so brenčali okolo nje, a ona se ni zmenila zanje, njene misli so bile drugod. Zapravljala je čas, nespametnica, napenjala svoje žabje možgane, a njene oči so neprestano motrile daljavo.

Prepričala se je in je zamomljala:

„Vse je zaman! Peruti so prvi pogoj za letanje. Kajpak, če bi jih imela, ne ustrašila bi se tedaj meriti niti z lastovico!“

A ta zaključek je še zvišal njeno bol, zakaj peruti žalibog ni imela in papirnatih si pa tudi ni mogla prilepiti. Uboga Zelenka! ko je izprevidela, da se ji na noben način ne more posrečiti izum, se je skoro potolažila in izkušala udušiti svoje živo hrepenenje. Vživela se je zopet v svoje življenje in pozabila na svojo izgubljeno srečo.

Ko je nekega dne capljala po mlaki, je čula nad seboj močno frfo-tanje. Dvignila je debelo glavo in videla dva goloba, ki sta drug poleg drugega letala preko doline. Hipoma ji šine misel v glavo. Skočila je na kopno in zakvakala na vse grlo:

„Hej, lepi golobici! Spustite se dol k meni za trenutek!“

In komaj sta bili na tleh, jima reče Zelenka: „Čujta! Storita mi uslugo! Dobroto vama tisočkrat poplačam. Rada bi zletela z vama tja gor pod modro nebo. Ali me bosta nesli? Če ustrezeta prošnji, hočem vama biti hvaležna vse svoje življenje!“

„Kako? Saj nimaš peruti! Brez peruti pač ne moreš z nama!“ se je začudila starejša golobica.

„To te ne sme skrbeti, zakaj stvar sem dobro premislila!“ je pristavila Zelenka. „Glej, tu imam vejico. dovolj je močna. Vzemita je vsaka na enem koncu v kljun in jo trdno držita! Jaz se s čeljustimi poprimem na sredi, vedve vzletita, in z vama se vzdignem tudi jaz!“

Rečeno, storjeno! Že so krožile po zraku vse tri živalce, in Zelenka je bila presrečna, zakaj želja se ji je izpolnila.

Z nabuljenimi očmi in odprtimi usti so gledale njene tovaršice za njo, ko se je vedno bolj oddaljevala in se dvigala vedno više k zlatemu solncu.

Začudili so se ptiči, ko so zazrli spotoma v zračnih višavah to čudno družbo. Ta izum jih je jako iznenadil, da čivkali so v pritrjevanje: „To je pa nekaj posebnega! Lepa misel! Živeli naši golobici!“

Zelenki se je krčilo srce jeze, ko je čula, da gre vsa hvala golobicama. To pa, to! Saj je ona izumiteljica tega načina potovanja. Nihče ji ne sme kratiti pravic! Hlepela je po slavi, zakaj tudi ljudje so se zbirali po cestah in opazovali čudno prikazen. Jeza je kuhala v njej in razsrjena je začela kričati: „Jaz sem to izumila, ne pa golobici! Moja je zasluga, da bodo odslej lahko letale tudi žabe po zraku!“

Ali — ojoj! Ko je odpila usta — štrbunk — je zviška padla na zemljo in se — ubila.

Bog.

Dom Ti je nebo visoko,
dom Tvoj zemlje širni krog,
Tvoje morje je globoko —
vedno in povsod si, Bog!

Gledaš, sodiš moja pota,
veš, kaj v srcu mi živi,
in boli Te vsaka zmota,
vse Te dobro veseli.

Duša, v božji dar prejeta,
Tebe čista moli naj,
da jo Tvoja volja sveta
dvigne kdaj v nebeški raj!

Simon Palček.

